

Griffienummer : 001046
Repertoriumnummer : 1348
Vonnisdatum : 01.06.2010

PRO JUSTITIA

De Correctionele Rechtbank van het arrondissement Hasselt,
13de kamer, spreekt het volgende vonnis uit:

INZAKE HET OPENBAAR MINISTERIE TEGEN:

1948 _____
zelfstandige,
geboren _____ op
wonende te _____
Belg.

VERDACHT VAN:

Te

Als eigenaar die de opstelling van een vaste of verplaatsbare inrichting heeft toegestaan of gedoogd en die tot de werken opdracht heeft gegeven,

A/ Op niet nader te bepalen datum, tussen 26 juli 2004 en 13 juni 2005.

op het onroerend goed gelegen te _____ ; gekadastreerd of geweest zijnde
_____ ; eigendom van _____ ; voornoemd, ingevolge akte van
aankoop dd. 26/07/2004 verleden voor notaris _____ met standplaats te _____

een loods te hebben opgericht in eigentijdse materialen, na afbraak van de destijds bestaande loods. De totale oppervlakte meet 482 m²;

zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning van het college van burgemeester en schepenen, het perceel gelegen zijnde in bosgebied.

B/ Vanaf 13 juni 2005 tot 23 september 2008.

voormeld bouwwerk in stand te hebben gehouden.

Teneinde na toepassing van de strafwet, op vordering van de gemachtigde ambtenaar – thans de stedenbouwkundige inspecteur - of het college van burgemeester en schepenen, in toepassing van artikel 65 § 1 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en de stedenbouw – nadien artikel 68 § 1 van het gecoördineerde Decreet van het Vlaamse Parlement dd. 22 oktober 1996, en thans strafbaar gesteld zijnde overeenkomstig de artikelen 99, 146, 149, 150, 151, 153, 160 en 204 van het Decreet van 18 mei 1999 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening, zoals gewijzigd bij artikel 2 van het decreet van 28 september 1999, artikelen 16, 36, 38, 64 van het decreet van 26 april 2000, artikelen 4 en 10 van het decreet van 13 juli 2001, artikelen 2 en 3 van het decreet van 1 maart 2002, artikelen 6 en 7 van het decreet van 8 maart 2002, artikelen 7, 8, 9, 11 en 12 van het decreet van 4 juni 2003 en artikelen 46, 47 en 48 van het decreet van 21 november 2003 :

de plaats te herstellen in de vorige toestand, namelijk de complete afbraak van de loods;

en over te gaan tot veroordeling tot een dwangsom van 125 € per dag bij niet-uitvoering van het vonnis binnen de gestelde termijn.

Overgeschreven op het 1° hypotheekkantoor te _____ op 24/04/2009,
nr. _____ en ambtshalve ingeschreven.
Ontvangen : 64,96 euro. De Bewaarder (get.) _____

Gelet op de stukken van het rechtsgeding.

Gehoord in openbare zitting:

- het Openbaar Ministerie in de vordering;

- Mr. _____, advocaat te _____ vertegenwoordigt de
beklaagde, die ter zitting niet verscheen.

***   ***   ***

1.
Beklaagde is de eigenaar van een onroerend goed gelegen te _____
, kadastraal gekend onder _____

Dit perceel ligt binnen de grenzen van een bosgebied (gewestplan
ggk. bij K.B van 22 maart 1978).

2.
Beklaagde wordt ervan verdacht tussen 26 juni 2004 en 13 juni 2005 zonder
voorafgaande stedenbouwkundige vergunning een loods te hebben opgericht.

3.
Op 1 september 2009 is de Vlaamse Codex Ruimtelijke ordening van 18 maart 2009
in werking getreden.

De oprichting van deze wederrechtelijke constructies in bosgebieden, zijnde
kwetsbare gebieden, blijft strafbaar.

Bij beslissing van het College van Burgemeester en schepenen van _____ van 20
augustus 2007 werd vergunning geweigerd voor het verbouwen van een loods binnen
het bestaande bouwvolume.

Bij beslissing van de Bestendige Deputatie van de provincie van 6 december 2007 werd het beroep niet ingewilligd.

Het misdrijf zoals omschreven in de inleidende dagvaarding is bijgevolg bewezen door het opsporingsonderzoek en het onderzoek ter zitting.

Beklaagde besluit ten onrechte tot zijn vrijspraak en is van oordeel dat de regularisatie van de constructie mogelijk is en verwijst naar art. 4.2.14 VCRO (vermoeden van vergunning).

Uit het feitenrelaas blijkt dat aan de rechtsvoorganger van beklaagde, de genaamde de constructie van een loods op het kwestieuze perceel werd geweigerd bij beslissing van het College van Burgemeester en Schepenen van van 31 december 1970; deze beslissing werd bevestigd door de Bestendige Deputatie op 25 februari 1971.

Vervolgens werd het kwestieuze perceel met loods verkocht aan waarvan de zaakvoerder, dhr. bij arrest van het Hof van Beroep te Antwerpen van 6 februari 1997 werd vrijgesproken voor de oprichting en de instandhouding van een bedrijfsgebouw op het kwestieuze perceel.

Op 7 maart 2005 werd vastgesteld dat werken werden uitgevoerd aan de inniddels vervallen loods, waarbij de muren van het linker gedeelte werden heropgebouwd in rode snelbouwsteen, het rechter gedeelte werd bekleed met eternieten golfplaten; er werden toegangspoorten gehangen, het dak werd hersteld en er werd isolatiemateriaal aan de binnenzijde van het gebouw gemonteerd.

Beklaagde verklaarde deze werken te hebben uitgevoerd.

Uiteraard kunnen deze werken niet worden toegelaten aan een oorspronkelijk gebouw waarvoor geen stedenbouwkundige vergunning voorligt. Uit de vaststelling dat de rechtsvoorganger van beklaagde werd vrijgesproken voor de oprichting en de instandhouding van de loods, die gedeeltelijk was vervallen, op het ogenblik dat beklaagde eigendom verwierf, kan niet worden afgeleid dat er een stedenbouwkundige vergunning werd afgeleverd voor de loods.

Beklaagde houdt voor dat het vermoeden van vergunning kan worden afgeleid uit het arrest van het Hof van Beroep te Antwerpen van 6 februari 1997; zelfs indien dit standpunt wordt gevolgd, dan zijn de door beklaagde uitgevoerde werken vergunningsplichtig en bijgevolg diende een voorafgaande stedenbouwkundige vergunning te worden bekomen.

Overigens heeft beklaagde deze toestand naar behoren ingeschat vermits hij voorafgaandelijk aan de dagvaarding de regularisatie van de bestaande toestand heeft willen bekomen.

f

Rekening houdende met de aard en de ernst van het misdrijf en met de houding van beklagde, dient een strenge bestraffing te worden opgelegd.

Beklaagde heeft immers doelbewust een inbreuk gepleegd ervan uitgaande dat éénmaal de constructies opgericht waren dit ook wel zo zou blijven. De feiten tonen aan dat hij lichtzinnig omspringt met de wettelijke regels. Beklaagde moet beseffen dat hij zich niet ongestraft boven de wet kan stellen. Dergelijke ingesteldheid is maatschappelijk onaanvaardbaar. Het belang van de gemeenschap bij een goede ruimtelijke ordening kan niet ondergeschikt worden gemaakt aan enig ander belang van de beklagde.

Bijgevolg wordt een geldboete van 300 euro opgelegd.

4.

De herstellvordering werd ingesteld bij vordering van de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur van 12 juli 2005.

De herstellvordering werd regelmatig (art. 149 DORO) en tijdig (art. 26 voorafgaande titel Sv.) ingesteld.

De herstellvordering is gegrond nu blijkt dat de wederrechtelijk opgerichte constructies strijdig zijn met de bestemming van het gebied en geenszins bijdragen tot het behoud, de bescherming of het herstel van het natuurlijk milieu.

De herstellvordering is zowel intern als extern wettig en beoogt op gepaste, aangepaste doch noodzakelijk wijze het herstel van de gevolgen van de door beklagde gepleegde feiten van wederrechtelijke oprichting en instandhouding, steunt uitvoerig op motieven van goede ruimtelijke ordening en is niet kennelijk onredelijk.

De dwangsom is redelijk en houdt rekening met de houding van beklagde, die zich niet wenst te conformeren met de wetgeving terzake.

Gelet op de artikelen :

Wetboek strafvordering art. 185,190,194,197

Wetboek strafrecht art. 2,38,40,65

Wet van 29 maart 1962 art. 44, 64 en 69, gewijzigd bij de artikelen 4, 20, 21 en 25 van de wet van 22 december 1970, gewijzigd bij de artikelen 42, 66 en 72 van het Decreet van 22 oktober 1996 en thans strafbaar gesteld door de artikelen 99, 146, 147, 148, 149 en 204 van het Decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening van 18 mei 1999, zoals gewijzigd bij Decreten van 28 september 1999 (B.S. 30 september 1999), 26 april 2000 (B.S. 29 april 2000), 13 juli 2001 (B.S. 3 augustus 2001), 1 maart 2002 (B.S. 16 april 2002), 4 juni 2003 (B.S.22 augustus 2003), 21 november 2003 (B.S. 29 januari 2004), 27 maart 2009 (B.S. 15 mei 2009).

Wet 05.03.1952 art.1 en Wet 07.02.2003

Wet 01.08.1985 art. 29 gewijzigd door Wet 22.04.2003 art. 3 gewijzigd door KB. 31.10.2005 art. 1

Wet 15.06.1935 art. 2,14,31,32,33,34,35,36,37,41
en de artikelen aangehaald in dit vonnis.

***   ***   ***

OM DEZE REDENEN :

De rechtbank statuerende **OP TEGENSPRAAK;**

Verklaart beklagde schuldig aan de misdrijven zoals omschreven in de inleidende dagvaarding.

Veroordeelt beklagde voor feiten tot een geldboete van 300,00 euro te vermeerderen met 45 opdecimen (x5,5) en also gebracht op **1.650,00 euro** of een vervangende gevangenisstraf van 60 dagen.

Verplicht de veroordeelde om bij wijze van bijdrage tot de financiering van het bijzonder fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders, een bedrag te betalen van 25 euro te verhogen met 45 opdecimen en alzo gebracht op 137,50 euro.

Verwijst beklagde tevens tot de kosten van de publieke vordering, deze voorgeschoten door de openbare partij, begroot op de som van 71,46 euro, doch niet inbegrepen de kosten van overschrijving ter hypotheken van huidig vonnis.

Legt aan de veroordeelde in toepassing van art. 91 K.B. van 28.12.1950, vervangen bij art. 1 K.B. van 29.07.1992, gewijzigd bij art. 1 K.B. van 23.12.1993 en bij art. 1 K.B. van 11.12.2001, dat opnieuw van toepassing is ingevolge de vernietiging van het K.B. van 27.04.2007 door het arrest van de Raad van State van 17.12.2008, de verplichting op tot het betalen van een vergoeding van 25,00 euro.

***   ***   ***

Beveelt op vordering van de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur het herstel van de plaats in de vorige toestand binnen een termijn van één jaar, niet zijnde een dwangsomtermijn in de zin van artikel 1385bis Ger. W., door de afbraak van de loods.

Zegt voor recht dat de overheid die het vonnis uitvoert, gerechtigd is om de materialen en voorwerpen afkomstig van de herstelling van de plaats, te vervoeren en te verwijderen.

Zegt voor recht dat de stedenbouwkundige inspecteur of het college van burgemeester en schepenen, ingeval het vonnis niet vrijwillig wordt uitgevoerd, zelf in de uitvoering ervan kan voorzien, kosten hiervan – verminderd met de opbrengst van de verkoop van materialen en voorwerpen- verhaalbaar op de beklagde op vertoon van een kostenstaat begroot en uitvoerbaar verklaard door de beslagrechter in de burgerlijke rechtbank.

Aldus gevonnist in openbare zitting van de **DETIENDE KAMER**,
01 juni 2010, alwaar zetelden:

Mevrouw , Ondervoorzitter, enige rechter,
De heer , Substituut Procureur des Konings.
De heer , Griffier.